

184

РОЗДІЛ 1

Тільки-но Бріджит Роджерс глянула на колишній склад м'ясокомбінату, у її голові промайнули кадри з фільму «Хостел». За словами подруги, клуб «Шкіра та мереживо», про який багато пліткували і який можна було відвідати лише за спеціальним запрошенням, був ексклюзивним місцем.

Однак, дивлячись на зацементовані вікна і зовнішні стіни, розмальовані графіті з символікою, ймовірно, якоїсь банди, — та ще й це тьмяне мерехтливе світло ліхтаря — Бріджит уявила собі, що більшість відвідувачів клубу опиняється у вечірніх випусках новин або на об'явах про зниклих безвісти.

— Не розумію, як я дозволила тобі вмовити мене, Шелл. Десь до півночі ми вже, мабуть, станемо жертвами якогось збоченого багатія.

Бріджит поправила широкий шкіряний ремінь на талії. Ремінь, звісно ж, був багряного кольору, а сукня-светр —

темно-червоного. Її фірмовий вигляд був трохи кричущий, та принаймні пізніше він хоч допоможе поліції ідентифікувати тіло.

Шелл кинула на неї глузливий погляд.

— Тобі навіть не цікаво дізнатися, що мені довелося зробити, аби отримати запрошення до цього клубу, — вона помахала папірцем розміром із візитну картку перед обличчям Бріджит. — Ми збираємося розважитися інакше, ніж зазвичай. Тьху на місцеві генделики.

Зважаючи на весь галас навколо клубу, можна було б сподіватися, що він буде розташований у кращому місці, ніж Фоггі Боттом¹. Якось сумнівно, що моторошний, непривабливий вигляд цієї будівлі — та ще й туман, що насувається щонаочі, — може задовольнити потреби багатих і впливових людей у Вашингтоні.

Клуб став своєрідною міською легендою, до чого, либонь, була причетна також і його назва. «Шкіра та мереживо». Серйозно? Хто б міг подумати, що це гарна ідея? Імовірно, це був секс-клуб. Місце знайомства людей зі «спільними інтересами», на кшталт «Match.com» для сексуально розбещених чи щось подібне, але Бріджит якось не дуже вірилося у це. А бодай і так, то байдуже. Насправді всі клуби та бари так чи інакше пропонували секс. Саме тому половина самотніх людей кудись вирушала на вихідні.

Та й вона також на вихідні виходила з дому через це.

— Ну ж бо, прибори з обличчя цей похмурий вираз, — сказала Шелл. — Тобі потрібно щось веселе і нове. Потрібно розвіятися.

— Напитися...

¹ Район Вашингтона, буквально назва перекладається як «туманне дно». (Тут і далі прим. перекл.)

— І, сподіваюся, з кимось переспати, — додала Шелл із лукавою посмішкою.

Бріджит зареготала, і в туманному повітрі здійнялися маленькі білі хмаринки.

— Це не вирішить моїх проблем.

— Так, але точно відволіче тебе від них.

Їй дійсно потрібен був старий добрий засіб для зняття стресу. Хай як би вона любила свою роботу, та їй увесь час хотілося поплакати в куточку через думки про те, що належить знайти щось інше, адже рахунки за студентські позики забирали величезний шматок її щомісячного заробітку. Вона ненавиділа, коли дзвонив телефон, і це був номер, що починався з 800.

Саллі Мей¹ — це бісовий стерв'ятник.

Бріджит зітхнула й озирнулася на символіку банди на будівлі.

— То як тобі вдалося роздобути запрошення сюди?

— Насправді це не так уже й цікаво, — відповіла Шелл, насупившись на картку, яку тримала в руках.

— Гаразд, — мовила Бріджит, розправляючи плечі, й озирнулася на подругу.

Дівчина, нижча за неї на зріст, тремтіла у своєму обтислому чорному міні, і Бріджит усміхнулася. Іноді зайва вага має свої переваги. Повітря на початку жовтня було прохолодним, але вона хоча б не тремтіла.

— Якщо це місце відстійне або якщо хтось спробує виколоти мені око, ми негайно заберемося звідси.

Шелл урочисто кивнула.

— Домовились.

¹ SLM Corporation, відома як Саллі Мей, — фінансова корпорація, яка надає позики на навчання студентам.

Їхні підбори лунко цокотіли по потрісканій бруківці, коли вони поспішали до того, що здавалося парадним входом. Тільки-но подруги опинилися поруч із крихтним квадратним віконцем у дверях, воно відчинилося і звідти визирнув чоловік у чорній футболці, схожий на професійного боксера.

— Картку, — гавкнув він.

Шелл зробила крок уперед, простягаючи картку. Викидайло взяв її, швидко просканував, а потім попросив пред'явити посвідчення особи, які теж просканував і повернув назад. Тоді розчахнув двері. Вони, здається, проішли перевірку на успішність і на вік.

Знову ж таки, обом було вже близько двадцяти семи, тож їх важко було сплутати із захмелілими неповнолітками. Шкода. Інколи старішання — це відстій.

Входити до клубу належало через вузький, погано освітлений коридор. Стіни були чорні, як і стеля та двері попереду. Серце Бріджит ніби завмирало від нестачі барв і яскравих кольорів.

Коли дівчата підійшли до інших дверей, ті розчахнулися на ще одного великого чувака в... чорній футболці. Бріджит почала вловлювати тему. Шелл тихенько зойкнула, прослизнувши повз другого викидайла. Вона обміряла його довгим поглядом, на який той відповів незмірно довшим.

Перше враження Бріджит від клубу було приголомшливим. Хто б не спроектував це місце, він добре попрацював. Ніщо всередині не свідчило про те, що колись тут був склад.

Освітлення тьмяне, але не таке, при якому всі мають приголомшливий вигляд о третій годині ночі. Дівчині тут просто не пощастило б перепочити. Кілька великих столів оточували танцювальний майданчик на підвищенні, куди було б ризиковано підніматися чи спускатися

напідпитку, а все ж він був заповнений тілами. Довгі широкі дивани шикувалися вздовж стін, пофарбованих у криваво-червоний колір. Гвинтові сходи вели на другий поверх, але його блокували викидайли.

Наскільки Бріджит вдалося розгледіти, нагорі, схоже, розміщувалися приватні кабінети. Вона була впевнена, що в цих затемнених закапелках відбувається чимало неподобств.

За сходами розміщувався просторий бар, за яким стояло вісім барменів. Ніколи в житті Бріджит не бачила, щоб стільки барменів працювало одночасно. Четверо чоловіків. Чотири жінки. Усі вони, одягнені в чорне, змішували напої і розмовляли з відвідувачами.

У закладі було людно, але не так затісно, як у більшості клубів міста. А замість затхлого сигаретного диму, випарів пива та запаху тіл у повітрі витав аромат гвоздики.

Це місце, безумовно, було непоганим.

Шелл попрямувала до неї, стискаючи в руці свою чорну сумочку.

— Сьогоднішня ніч буде такою, яку ти ніколи не забудеш. Запам'ятай мої слова.

Бріджит усміхнулася.

* * *

Ще один ковток перелився із чарки Чеда Гембла до його рота. Алкоголь зволожив йому очі, але, як відомо будь-якій родині, де трапляється справжній алкоголь, йому знадобилася б ціла бочка цього лайна, аби сп'яніти.

А дивлячись на тих, хто був сьогодні в клубі, Чед щодалі більше схилився до того, щоб напиться замість переспати з дівчиною. Жодна жінка не привернула його уваги. Звісно, багато красунь підкочувалися до нього, як і до його друга Тоні. Однак Чеда вони не зацікавили.

А Тоні був більше зациклений на тому, щоб допекти Чеда, ніж на чомусь іншому.

— Чуваче, ти маєш заспокоїтися. Якщо ти продовжуватимеш потрапляти в газети, клуб звалиться на тебе тонною цегли.

Чед щось пробурмотів, нахилившись уперед і показуючи на бармена Джима. Він не був упевнений, що це його справжнє ім'я, але, чорт забирай, він так називав цього чоловіка уже близько двох років, і ніхто його не виправляв.

— Ще по одній? — запитав бармен Джим.

Чед глянув на Тоні і зітхнув.

— Наливай.

Бармен хихотнув, нахилившись, щоб дістати пляшку «Сірого гусака».

— Я мушу підтримати Тоні. Підписання контракту з янкі зробить тебе зрадником в очах половини світу.

Чед закотив очі.

— А може, зробить мене розумним і неймовірно кар'єрно орієнтованим?

— Це зробить твого менеджера жадібним вилупком, — відповів Тоні, постукуючи пальцями по барній стійці. — Ми обидва знаємо, що націонали платять тобі достатньо.

Бармен Джим пирснув.

Національна команда платила Чедові більш ніж достатньо — він буде абсолютно забезпечений у пенсійному віці. Чорт забирай, та вже зараз у нього було стільки грошей, що він не знає, що з ними робити, а гарні навички пітчера він зберігатиме ще років шість, ба навіть більше. Зараз він досі у розквіті сил. У нього є все: майстерність, дана Богом, із несамовитим кидком і точним прицілом, досвід гри і, як сказав його менеджер, обличчя, яке приваблювало жінок на бейсбольні матчі.

Але проблема з націоналами полягала не в грошах і не в пропозиціях контрактів.

Проблемою був сам Чед — точніше, його «надмірна поведінка на вечірках», чи як там це називали в колонці пліток. Якщо вірити «Вашингтон Пост», Чед щовечора розважався з іншою жінкою, та хоча це звучало до біса весело, але було далеким від правди. А втім, на жаль, він дійсно мав чимало стосунків, тож люди вірили в усе, що про нього писали. Його репутація була такою ж відомою, як і його навички подачі.

Однак те, що вболівальників більше цікавило, з ким він трахається, ніж те, як грає команда, було поганою новиною.

Націонали прагнули втримати його в команді, чого бажав і сам Чед. Він любив це місто, любив команду і тренерів. Тут було його життя — його брати і сім'я Деніелсів, яких він вважав за рідних. Покинути місто означало попрощатися з ними, але команда вимагала, щоб він «вгамувався».

Вгамувався, дідько візьми, наче він був якимось безбашеним школярем. Вгамуватися? Звісно, він мав би вгамуватися, приклеївши свою, як кажуть, досить гарну дупу до цього барного стільця.

Чед випив і грюкнув склянкою.

— Я нікуди не перейду, Тоні. Ти ж знаєш.

— Приємно чути, — Тоні помовчав. — А що як націонали не поновлять твій контракт?

— Поновлять.

Тоні похитав головою.

— Тобі краще сподіватися, що вони не дізнаються про те, що сталося в тому готельному номері в середу ввечері. Чед розсміявся.

— Друже, ти був зі мною в середу ввечері і чудово знаєш, що в тому номері нічого не сталося.